Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 38 Den 20 Sept. | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och hemmet. Redaktion: Signe och A. Walder. | 42 årg. 1925

Konung Hiskia.

2 Kon. 18: 1—7.

EN RÄTTFÄRDIG KONUNG är för ett folk av oskattbart värde. Genom sitt liv och sina rättfärdiga handlingar blir han för sitt folk ett gott föredöme. Genom sin vandel kan en människa bliva till den största välsignelse för andra, men hon kan också genom ett dåligt och lastbart liv bliva till skada och förbannelse för sig själv och hela sin omgivning.

Hiskia var en god och rättfärdig konung, som nitälskade för Herrens ära. Hans fader var en ogudaktig man, som icke hade aktat på Herrens lag och befallningar. Men sonen vandrade icke i sin faders fotspår, ty hans hjärta var vänt till Gud.

Hiskia var en ung man, då han blev uppsatt på tronen, men fastän han var ung hade han bestämt sig för att tjäna Herren. Han var en klok och förståndig man, ty att i sin ungdom söka och tjäna Herren visar klokhet och förstånd. Ingen är heller för ung att tjäna Herren och göra hans vilja. Du som går i söndagsskolan, är icke för ung att tjäna Gud och vara hans barn. Många, många hava också från sina barnaår älskat Herren och arbetat för hans sak på jorden.

Hiskia såg, hur avguderiet vunnit insteg bland folket. Och han visste,

att denna synd, om den i fortsättningen skulle utövas, skulle föra folket i olycka. Därför var han mycket angelägen att avskaffa avguderiet i landet.

Men för att nå detta mål, avskaffade han offerhöjderna, på vilka folket offrade till de främmande gudarna. Och slog sönder stoderna, som folket hade rest, och han krossade den kopparorm, som Mose hade gjort.

Genom dessa handlingar visade Hiskia, hur han nitälskade för en sann och rätt gudstjänst. Han var mån om Guds ära, och för hans ära skola vi alla nitälska.

Men kanske du frågar: På vad sätt skall jag nitälska för Guds ära? Svaret är: Lev, genom Guds nåd, ett heligt och rättfärdig liv, ty det är genom de goda gärningarna, Gud blir förhärligad. Hiskia förhärligade Gud, då han vandrade i överensstämmelse med lagen. Då du lever efter Herrens föreskrifter och gör hans vilja, då förhärligar du din Fader i himmelen. Det måste också vara ditt och mitt högsta intresse att förhärliga Gud.

Hiskia förtröstade på Herren. Han satte sin lit till honom. Han visste, att Gud skulle hjälpa och stå honom bi i han kallelse. Utan tvivel fick han många fiender, då han avskaffade offerhöjderna och slog sönder stoderna. Men han frågade icke efter, vad de tänkte och sade. Här står han som ett exempel för oss alla. När det gäller det goda få vi icke frukta och taga hänsyn till människor. Vi få icke fråga efter vad våra vänner och kamrater mena. Nej, då gäller det att handla inför Gud.

Hiskia var en stark, fast karaktär, ty det heter om honom, att han höll sig till Herren och vek icke av ifrån honom, utan höll hans bud, dem som Herren givit genom Mose. Såsom Hiskia skola vi sträva efter att bliva fasta karaktärer, men det målet vinnes blott genom att förtrösta på Gud och hålla hans bud. Utan Guds hjälp skall det aldrig lyckas att bliva en verkligt god karaktär, en god människa.

Då Hiskia fruktade Herren, höll han sin skyddande hand över sin tjänare. Gud var med honom i alla hans strävanden, och Hiskia kunde därför avskudda sig det nesliga beroendet av konungen i Assyrien.

Genom sin rättfärdighet och gudsfruktan blev han för sitt folk till den största välsignelse. På samma sätt kan du och jag bliva till välsignelse för andra. Därför låtom oss tro och förtrösta på Herren och göra hans vilja, och vi hava icke levat förgäves.

A. Walder.

Lilla Christiane.

Skynda er till fönstret, flickor och titta på den nykomna! Maken har ni aldrig sett.

Gertrud Mühler sträckte på sig och gjorde sig så lång hon kunde bli för sina tretton år och strök med välbehag över sin blå klädning, som var sydd efter sista modet, och kastade tillbaka sitt välfriserade huvud liksom för att visa kamraterna i flickpensionen vilken skillnad det var på henne och den nykomna.

En hel skara av tanklösa, fåfänga flickor hade efter Gertruds ord samlats vid fönstret.

— En sådan gräslig klädning hon har! ropade Berta. — Eldröd med grön garnering. Den måtte varit modern för hundra år sedan.

— Och en gul krage och rött hår, hur kan hon stå ut? sade Irma.

— Ja, håret kan då väl varken du eller hon rå för hurudan färg det har, menade Marta.

— Och går gör hon som en dromedar, ja, dromedar skall hon heta, skrattade Lore.

— Nu kommer föreståndarinnan! Det skall bli roligt att se, huru hon som är så förtjust i allt fint och vackert, skall tycka om den nya uppenbarelsen.

Flickorna hade rätt i sista påståendet, ty föreståndarinnan, fru Harding var av konstnärssläkt och tyckte mycket om allt som var vackert. Men hon förstod ock att uppskatta själens skönhet under en grov yta.

Hon blev nästan häpen hon också vid åsynen av den nya eleven. — Hur ska de andra eleverna komma att behandla henne? tänkte hon.

Nykomlingen såg på föreståndarinnan med ett par stora bruna ögon fulla av uppriktighet och trohet.

— Ända sedan vår mors död hava mina äldre bröder arbetat och strävat för att jag skulle kunna få komma hit, sade hon. Jag önskar om möjligt att bliva lärarinnan för att sedan kunna hjälpa mina mindre syskon.

— Var det svårt att skiljas från hemmet, lilla Christiane? frågade fru Harding.

— Ja, särskilt från lilla Anna.

Vid första ögonkastet började de älska varandra, den förnäma pensionsföreståndarinnan och den enkla, gammalmodiga flickan från landet.

Det var gott för den lilla främlingen, ty när hon trädde in i sovrummet voro många hånande kalla blickar fästade på henne. De skuro henne som knivar. Stackars lilla Christiane! Hennes hjärta var så tungt när hon tänkte på, att modern var död och att hon hade måst skiljas från sina syskon, men hon skulle försöka att vara modig.

Första natten i det främmande huset grät hon mycket och sov föga. Det var nästa morgon. Den ihållande klockringningen hade till och med drivit de värsta sjusovarna ur sängen.

Christiane skulle sätta på sig sin klädning, som nu också föreföll henne själv mycket konstig, men hon hade inga andra kläder än de som hennes moster haft i sin ungdom och nu ändrat åt henne. Hennes enda sorgklädning, som var av gammalt tyg, var för länge sedan utsliten.

Då ropade en vänlig, moderlig röst:
— Christiane!

Det var föreståndarinnan som ropade.

Christiane skyndade dit.

— Barn, jag har här något åt dig, sade hon.

Christiane var såsom drömmande när hon blev iklädd en mörkblå klädning med en vit spetskrage.

— Den är sedan min ungdom, sade den vänliga frun. Jag har nu ändrat den och den passar dig utmärkt.

Hälst hade den tacksamma flickan fallit givarinnan om halsen, men det passade nog ej. Hon kunde ej säga många ord, men hennes bruna ögon förrådde, att hon för första gången, sedan moderns död kände sig lycklig.

— Dromedaren kan rakt ingenting, sade flickorna på Christianes första skoldag.

Arbeten inomhus kunde hon bättre än alla de andra men i franskan var det svåra luckor.

Då Christiane kunde hålla jämna steg med kamraterna i alla ämnen utom franskan, lät den vänliga föreståndarinnan henne varje eftermiddag komma in i sitt rum och läsa detta språk en timme extra.

Detta gjorde flickorna utom sig.

(Forts.)

Lillan på stranden.

Med spade och hink vid stranden
hon hade så roligt så,
hon byggde ett slott av sanden
med torn och tinnar på.

Hon grävde kanaler långa
att sätta små båtar i,
och dammar så många, många,
så det skulle trevligt bli.

Hon lycklig och nöjd sig kände,
därute låg havet blått,
och solskenet nästan brände,
fast det gjorde bara gott.

Då fann hon ett djur på stranden,
just där hon tänkt göra en damm,
det kravlade uti sanden
så sakta, så sakta fram.

Det sträckte upp armar tvänne,
men allt var så rysligt svart,
det bad visst om hjälp av henne
ty självt kom det ingen vart.

"Du har så krångliga fötter,
och ögonen stå på skaft,
du stackare, du är trötter,
ty strävsamt du visst har haft."

Hon undrade: "Är det farligt?"
men fattade mod och tog
det konstiga djuret varligt,
och det var ju duktigt nog.

Då fula och svarta handen
nöp hårt uti tösens arm,
och det blev ett liv på stranden,
ett skrik och ett bråk och larm.

Hur tösen än slog och slängde
höll djuret sig ändå fast,
det kvar uti armen hängde,
men mamma hon kom med hast.

Lillan på stranden.

Och krabban hon tog så modig
och kasta' i saltan våg,
att lilla armen var blodig
med grämelse mamma såg.

Hon vatten på armen slaska',
tills lillan blev lugn och nöjd,
men krabban i vattnet plaska
belåten och full av fröjd.

ELLA.

En norrländsk fura berättar sina öden.

Jag växte upp i en stor, vacker skog nära Gesunden i Jämtland Än minns jag den tid, då jag som en spenslig liten furuplanta stod bland mina kamrater på en solig glänta. Men jag växte upp och blev med tiden en stark, rak och präktig fura. Mitt trä var friskt och starkt, mina barr mörkgröna och mina rötter långa och kraftiga. Jag kände, hur de trängde djupt, djupt ned i jorden och togo säkra tag. Solen värmde så skönt, och regnet svalkade härligt. Det var roligt att leva. Jag var ungefär 150 år, då en liten flicka kom fram till mig. Hon slog armarna om stammen och sade: — Stora, vackra fura, jag älskar dig. Jag kände en darrning genom stam, genom rötter, grenar och barr. Vad jag kände, visste jag ej, men det var en skön, underlig känsla.

Så gingo åter många år. Jag var nu en jättefura, som stod och såg ut över nejden. Då kom en dag en ståtlig jägmästare genom skogen. Han mätte mig, och jag försågs med två stämplar. Så fortsatte han inåt skogen. Då kom flickan, samma flicka, som jag såg för många år sedan. Men hon var nu en ung kvinna. — Fura, sade hon, fura, du får ej längre stå i den djupa skogan. Du och jag skola skiljas. Jag vill likna dig, vill som du, visa uppåt och bliva en god, nyttig människa. Hon gick. — Tiden i min vackra furuskog var snart slut, ty jag skulle fällas.

Jag stod nu rak och stark i min skog. Nu ville jag säga farväl och

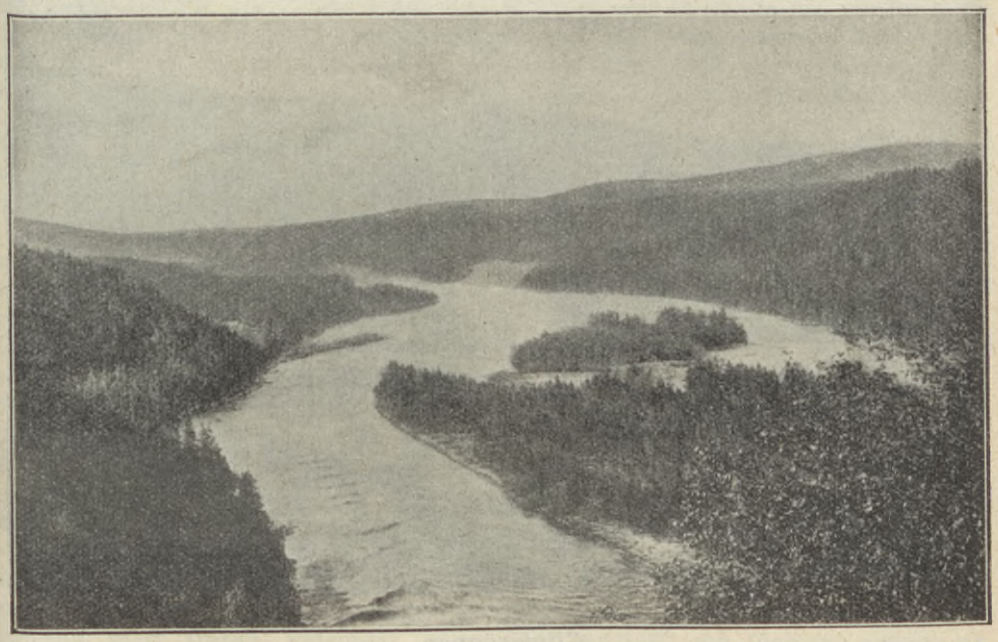

Indalsälven.

fästa allt det sköna i minnet. Fåglarna sjöngo på mina grenar, en tjäder spelade för sin maka. Han var glad, men jag var sorgsen. Se, där stod granen, som jag kände så väl, och runt omkring stodo mina kamrater, furorna. Då hörde jag ljudet av tunga steg. En skogsarbetare kom, han gjorde ett hak i ena sidan av stammen. En annan sågade från andra sidan, en tredje högg av min bark. Nu var jag ej längre ett starkt furuträd, jag var en timmerstock. Så kommo timmerkörarna med sina släder. Två av mina kamrater och jag lastades på samma släde. Så körde en arbetare oss ut ur skogen, ur vår ungdoms vackra, djupa skog. Vi åkte på jämn väg, och marken var täckt av djup snö. Det var kväll, stjärnorna lyste, och skogen stod mörk och majestätisk som på vakt på båda sidor av vägen. Hästen sprang fort, och snart kommo vi fram till en bäck någon mil från Indalsälven. Där fingo vi ligga till våren, då vi skulle flottas till ett sågverk vid Vivsta varv.

Nu skulle vi börja den muntra färden. Flottningskarlar kastade oss i bäcken. På ett ställe gick jag genom en smal träränna. Vi kunde endast gå en och en genom den. Sedan kommo vi fram till Indalsälven; den hade då mycket vatten, ty vårfloden var kommen. En gång fastnade mina kamrater och jag på en holme. Å, så trångt där var! Vi lågo där, en massa stora timmerstockar, och grälade och knuffades i en stor hög. Men så kom flottkarlen, han högg här och där och bände isär oss med den långa flotthaken. Snart kommo vi loss och hoppade muntert fram i det klara vattnet. Det var alldeles fullt med stockar i älven. Se, där var en tunn och dålig stock, som bara passade till gruvstöttor! Å, vad var en sådan stackare mot mig, duktiga timmerstock! På

Glimårännan.

ett ställe såg jag en flotte. Tänk, nog var det mycket bättre att vara fri och självständig än att vara hopfjättrad med en mängd andra. Himlen var klart blå, solen sken, vattnet lyste grönt, och nipstränderna speglade sig i älven. Men ni kanske inte vet, vad nipstränder är. Jo, det är terrassformade stränder av finaste sand. Vi summo i det brusande vattnet, vi knuffades och trängde på, ty nedför floden skulle vi. En gång utbredde sig älven till en sjö. Där fingo vi ligga, tills flottkarlarna kommo med sina flotthakar och drevo ut oss i älven igen. Hej, vad det nu gick utför fall och forsar! Men den glada färden på Indalsälven tog så småningom slut. Nära mynningen var älven mycket bred. Där kommo vi alla in i den stora sorteringsbommen. Den var delad i lika många avdelningar, som det fanns sågverk vid älven. Då vi kommo flytande, samlades vi och fördes in i det sågverks avdelning, till vilket vi hörde. Sedan sammanbundos vi till flottar, och ångbåtar, tillhörande de olika sågverken, förde oss var och en till sin plats.

Nu fingo vi se sågverket vid Vivsta varv. Det hade en hög skorsten, och vi hörde dova ljud därifrån. Vi fördes till en timmerlänsa utanför sågens ena gavel. Sedan kommo vi, bundna med starka kättingar som drogos av maskiner, glidande uppför bryggan mellan sågen och timmerlänsen. Vi lades vid sidan av varandra därinne i såghuset. Så fördes jag till sågramen, där jag blev söndersågad till plankor och bräder av olika tjocklek. Å, så ont det gjorde, då sågen gick genom träet, men jag tänkte: — Jag blir något nyttigt med tiden. Jag kastades åt sidan för att vid ett där befintligt bord få de ojämna kanterna avskurna. Sedan fördes alla mina kamrater och jag till en brädgård i närheten. Där bildade vi en hel liten stad, där vi alla blevo bekanta och goda vänner. Vi voro upplagda iordentliga fyrkanter. Vi voro skyddade för regnet genom ett tätt, något sluttande tak av bräder. Glada pojkar och töser hoppade och lekte bland oss. Jämt hörde vi deras muntra rop, och vi kände oss riktigt stolta över att kunna bereda barnen sådan glädje. Men vi torkade så småningom, och även denna glada tid tog slut.

Men nu undra ni väl, vad det blev av mig till slut, vad det blev av den gamla furan, som vuxit i djupa skogen, som sett stjärnorna över sig i snart 200 år, som muntert hoppat utför den norrländska älven och blivit förvandlad till plankor och bräder till sist. Jo, det skall jag säga er. Mina plankor och bräder äro nu pulpeter i en skola för flickor i Karlstad. Där har jag blivit bekant med många barn, och jag har för dem berättat furans öden. Jag har träffat flickan, som talade med mig i skogen. Jag ser henne nästan varje dag, ty hon är lärarinna här i skolan. Jag känner mig lycklig, som då jag ännu var ett kraftfullt furuträd och fåglarna sjöngo på snötyngda grenar. Det har blivit, som flickan sade: både hon och jag ha fått göra människorna nytta. Nu har jag berättat min saga för er, och vart ni än går i naturen, får ni höra sagor, ty varje väsen har sin saga, vacker och lärorik. Där har ni en sagobok, som aldrig kan ta slut.

T.

Söndagsskolan i Rothult.

Rothults söndagsskola.

En hälsning till alla söndagsskolor landet runt från vår söndagsskola, som tillhör Kisa och Västra Eneby Missionsförenings Ungdomsförening. Det är en sann glädje att söndag efter söndag samlas med barnen omkring Jesus, den store barnavännen. Må Guds frid och välsignelse vila över alla söndagsskolor. *A. K.*

Bibelläsning.

för veckan 21—27 sept. enligt Svenska Bibelläsningsförbundets textlista.

21 M. 2 Krön. 29:1—17. Herrens tempel renas.

22. T. 2 Krön. 29:18—36. Gudstjänsten återställes.

23. O. 2 Krön. 30:1—17. Hiskias påskhögtid.

24. T. 2 Krön. 32:25—31. Hiskias högmod.

25. F. 2 Kon. 20:1—11. Hiskias sjukdom.

26. L. 2 Kon. 20:12—21. "Vad hava de sett i ditt hus?"

27. S. 2 Kon. 19:14—20. Hiskias bön.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 27. sept.

SMÅBARNSAVDELNINGEN:

Josef förlåter sina bröder. 1 Mos. 45:1—15.

Minnesvers: Varen goda och barmhärtiga mot varandra och förlåten varandra. Ef. 4:32 a.

MELLANAVDELNINGEN:

Hiskias bön. 2 Kon. 19:14—20.

Minnesvers: Åkalla mig i nöden, så vill jag hjälpa dig, och du skall prisa mig. Ps. 50:15.

ÖVRE AVDELNINGEN:

Saul, den förste konungen. 1 Sam. 10:17—27.

Minnesvers: Härskare har han störtat från deras troner, och ringa män har han upphöjt. Luk. 1:52.

A.-B. Apoteksemballage, Stockholm 1925.